

Οι Βρικόλακες της Τελειομανίας

του Νίκου Ρούσσου

Σε αυτό το άρθρο θα εξετάσουμε μια πολύ παράδοξη ιδέα: οι βρικόλακες δε ζούνε μόνο τη νύχτα, ζούνε - μερικές φορές μάλιστα κυρίως, την ημέρα. Δε θα αμφισβητήσουμε τίποτε άλλο από τη παραδοσιακή αντίληψη περί βρικόλακων, παρά μόνον αυτό. Δηλαδή θα συνεχίσουμε να πιστεύουμε ότι πρόκειται για καταραμένες ψυχές που δε τους επιτράπηκε, συνήθως εξαιτίας κάποιου φοβερού αμαρτήματος, να ξεκουραστούν στον άλλο κόσμο. Θα δεχτούμε επίσης ότι διψούν για ανθρώπινο αίμα, είναι χλωμοί, έχουν κοφτερούς κυνόδοντες, δε μπορούν να δουν τον εαυτό τους στον καθρέπτη, μπορούν να μεταμορφωθούν σε νυχτερίδες ή λύκους ή σιδήποτε επιθυμούν και τέλος ότι μπορούν να μετατρέψουν και άλλους ανθρώπους σε απέθαντα βαμπίρ.

Στη δουλειά που κάνω έχω τη τύχη(η την ατυχία) να γνωριστώ με πολλούς βρικόλακες. Πρέπει να σας πω, πως μερικές φορές είναι τόσο σαγηνευτικοί που μπορεί και να ξεχάσεις το πόσο επικίνδυνοι μπορεί να γίνουν. Η βαθιά, χαλαρωτική τους φωνή σε υπνωτίζει με τη σιγουριά και τη σιβαρότητα της. Άλλες φορές είναι άντρες, άλλες φορές γυναίκες. Δείχνουν να έχουν πολύ σοβαρά επιχειρήματα για την αναγκαιότητα, να ρουφούν το αίμα των αθώων θυμάτων τους. Μάλιστα διαβεβαιώνουν πως γίνεται για το καλό τους. Έχουν και το αφοπλιστικό επιχειρήμα, ότι μπορούν καθένα να τον κάνουν να ζει για πάντα, κλείνοντας το μάτι υπαινισσόμενοι ότι έχουν ξεγελάσει τους θεούς.

Προτού βιαστεί κανείς να απορρίψει τα παραπάνω ως μια ανεπίκαιρη μεταφυσική, τον προσκαλώ να αναλογιστεί εκείνες τις στιγμές που άδειος, μετά από μια πολύ κοπιαστική μέρα, ακούει μια φωνή στο μυαλό του να του λέει, ότι δεν τα κατάφερε όπως θα έπρεπε. Ή ας θυμηθεί κανείς τις στιγμές που κοιτάζοντας το σώμα του, κάτι καθοδηγούσε το βλέμμα του στις ατέλειες προσκαλώντας τον να προσπαθήσει κι άλλο. Ή ας σκεφτεί κανείς τη ντροπιαστική φωνή, ότι κατά κάποιον τρόπο όλοι οι υπόλοιποι είναι καλύτεροι στον έναν ή τον άλλο τομέα. Και όταν πράγματι τα φέρει στο νου του όλα αυτά, ας προσπαθήσει να υπολογίσει πόσο αίμα, δηλαδή πόση ενέργεια έχει χάσει, τρέφοντας τον ακόρεστο εσωτερικό του βρικόλακα.

Κάθε άνθρωπος, ειδικά στα πρώτα στάδια της ζωής του, έχει ανάγκη το λεγόμενο “καθρέφτισμα”. Μέσα στους καθρέπτες του βλέμματος των σημαντικών άλλων ένα παιδί, μπορεί να αντιληφθεί τον εαυτό του. Αν το βλέμμα έχει αγάπη το παιδί θα μάθει να αγαπάει τον εαυτό του. Αν το βλέμμα έχει υπομονή θα μάθει να υπομένει τις δυσάρεστες εμπειρίες. Αν το βλέμμα έχει σιγουριά θα μάθει να εμπιστεύεται το κόσμο.

Οι Βρικόλακες της Τελειομανίας

του Νίκου Ρούσσου

Αν το βλέμμα κοιτάει αλλού, τότε το παιδί βλέπει έντρομο έναν άδειο καθρέπτη και αποκτά μια πρώτη γεύση της ανάδυσης αυτού του εσωτερικού βρικόλακα.

Οσοδήποτε αιρετικό και να ακούγεται αυτός ο βρικόλακας στην αρχή δεν είναι απαραίτητα κακός. Μερικές φορές είναι η μόνη συντροφιά ενός ανθρώπου. Είναι ένας σκοτεινός προστάτης που διασφαλίζει ότι το βαθύ τραύμα της απόρριψης του άδειου βλέμματος δε θα ξανασημβεί ποτέ. Ρουφάει βέβαια μπόλικη ψυχική ενέργεια εξαντλώντας τον ψυχισμό, αλλά φροντίζει ότι τουλάχιστον ο τραυματισμός δε θα έλθει από έξω. Η λειτουργία του λοιπόν είναι κατά κάποιον τρόπο αμυντική.

Όσο όμως πίνει αίμα, τόσο περισσότερο απαιτεί. Ψιθυρίζει θέλω κι' άλλο. Δεν είναι αρκετό... Περισσότερη δουλειά, περισσότερη γνώση, περισσότερη ομορφιά, περισσότερη διασημότητα. Αποκτά τεράστια εξουσία και εμπειρία και στο τέλος η επιχειρηματολογία του είναι αφοπλιστική. Άλλωστε είναι μετρ των διλημάτων και της μανιαϊκής καταστροφολογίας. Ή επιτυχημένος ή αποτυχημένος, ή πανέμορφος ή τέρας, ή πρόοδος ή θάνατος, ή μέρα ή νύχτα. Νομίζω ότι είναι αυτό ακριβώς το χαρακτηριστικό του, που έκανε τους περισσότερους να πιστεύουν ότι είναι ον της νύχτας.

Όπως αναφέραμε παραπάνω ο βρικόλακας έχει την ικανότητα να μεταμορφώνεται. Μπορεί να πάρει την μορφή ενός σπουδαίου ιδανικού. Μπορεί να πάρει τη μορφή της απόδοσης δικαιοσύνης ή της ανάγκης προστασίας. Μπορεί επίσης να παλεύει για το ωραίο και τη τέχνη. Ο βρικόλακας, εξειδικεύεται στο να παίρνει τη μορφή της άδολης αγάπης, ακόμη και της θεραπείας. Πόσες αγάπες έπνιξαν! Πόσες θεραπείες σκότωσαν!

Η τελειομανία μας είναι καλά κρυμμένη σε τις δαγκωματιές του βρικόλακα στον λαιμό μας, με μπόλικο make-up. Και είναι το τραύμα στο λαιμό, συμβολικό της διχοτόμησης του κεφαλιού μας από το υπόλοιπο σώμα μας, του νου από τη σωματική μας ύπαρξη. Άλλωστε ο τελειομανής δεν έχει συνήθως καμιά εκτίμηση για το σώμα του. Το χρησιμοποιεί εξαντλητικά είτε ως ένα περιττό βάρος, είτε ως βιτρίνα. Είτε αδιαφορεί για την υγεία και ευεξία του, είτε το υποβιβάζει σε ένα διακοσμητικό αντικείμενο.

Η συνύπαρξη για πολλά χρόνια με τον βρικόλακα της τελειομανίας, μπορεί να κάνει και εμάς κατά μία έννοια βρικόλακες, όπως ο θρύλος μας προειδοποιεί. Όταν εκείνος μας ρουφάει το αίμα, έτσι και εμείς τρέχουμε να ρουφήξουμε μπόλικά τσιγάρα,

Οι Βρικόλακες της Τελειομανίας

του Νίκου Ρούσσου

αλκοόλ, φαγητό, καθαρτικά, ναρκωτικά, καταναλωτικά αντικείμενα, προσοχή κτλ. Νιώθουμε ότι θα καταφέρουμε με αυτό το τρόπο να αντισταθμίσουμε την απώλεια της ενέργειας. Νομίζουμε ότι θα καθρεφτιστούμε μέσα σε εκείνα. Πόσο ειρωνικό για εμάς που καμωνόμαστε τους πολιτισμένους, να είμαστε πιο ανιμιστές και από τους πρωτόγονους. Να αποδίδουμε ψυχή στα πράγματα, γιατί αδυνατούμε να την ανακαλύψουμε μέσα μας.

Η βασική ιδέα, ότι δηλαδή οι βρικόλακες ζούνε και στο φως του ήλιου, προέρχεται από το γεγονός ότι λίγο πολύ ο “φωτεινός” πολιτισμός μας ευνοεί τους βρικόλακες. Ένας πολιτισμός τόσο προσανατολισμένος στην παραγωγικότητα, τόσο άδειος από αγάπη για την ανθρώπινη φύση, τόσο γεμάτος μίσος για τις ανθρώπινες σχέσεις. Ένας πολιτισμός καταστροφικός για τον πλανήτη, που ρουφάει καθημερινά μανιωδώς τα αποθέματα του. Όπου μπροστά στην αποθεωμένη ατομικότητα, υποβιβάζει το συλλογικό σαν κάτι παιδιάστικο. Όπου πιστεύει ότι έμαθε τα πάντα, γιατί νομίζει ότι δάμασε τη φύση και τερμάτισε την ιστορία.

Ο βρικόλακας, επιβιώνει στις ρωγμές της ψυχής μας. Τις ρωγμές που δημιουργεί ο εύθραυστος ναρκισσισμός μας. Ο φόβος μας δηλαδή να αποδεχτούμε ταυτόχρονα το μεγαλείο και τον περιορισμό του να είναι κανείς άνθρωπος!